

Uit Reizigers (2010)

MARIANNE

Ik heb geprobeerd de meubels zo neer te zetten dat ik me thuis voel. En ook wilde ik dat er iets van mijzelf in terug is te vinden.

PIETER

En? Is dat gelukt?

MARIANNE

Ik ben vooral tevreden over dat hoekje daar.

PIETER

Je bedoelt de kachel?

MARIANNE

Nee, ik bedoel daarboven, wat er op de vensterbank staat. Dat vaasje. En het lampje dat erboven hangt.

PIETER

Voel je je daar bij thuis?

MARIANNE

Als ik thuiskom, loop ik naar die plek. Ik kijk niet eens altijd precies naar de vaas en de lamp. Ik sta er gewoon even. Daarna trek ik mijn jas uit.

PIETER

Vind je er iets van jezelf in terug?

MARIANNE

Soms. Niet elke dag. Wat vind je van de lichtgele kleur die ik voor de muren heb uitgekozen?

PIETER

Ik vind het fris.

MARIANNE

Ja?

PIETER

Ja, ik heb het nog nooit eerder gezien.

MARIANNE

Nee?

PIETER

Echt heel fris.

MARIANNE

Mijn moeder adviseerde twee tinten donkerder.

PIETER

Het is goed dat je niet naar je moeder hebt geluisterd. Dan was het zo geel geworden.

MARIANNE

Ja, hè? Dat zei ik ook tegen mijn moeder.

PIETER

En? Nu ze het heeft gezien? Wat zegt ze nu?

MARIANNE

Ze vindt het niet lelijk. Al denkt ze nog steeds dat twee tinten donkerder beter was geweest. Maar ze is ook trots, omdat ik mijn eigen keuze heb gemaakt.

PIETER

Ik vind je nieuwe huis mooi.

MARIANNE

Nu jij zo rondkijkt, voel ik mij onzeker.

PIETER

Dat begrijp ik. We woonden vijf minuten van elkaar vandaan en we fietsten op en neer naar elkaars studentenflatje. En nu heb jij opeens een eigen huis, en moet ik een half uur fietsen om het te komen bekijken. Ja, ik begrijp wel dat je je onzeker voelt.

MARIANNE

Fijn dat je het begrijpt.

PIETER

Logisch. Je wilt natuurlijk niet dat ik zo meteen je nieuwe huis uitloop, en dan op de fiets denk: goh, nu zij zo'n gek huis heeft, met van die merkwaardige spulletjes erin, nu ben ik liever niet meer een vriend van haar. Dat zou je toch niet willen? Toch?

MARIANNE

Het is toch allemaal nieuw voor me.

PIETER

Ik snap het. Ik ben eigenlijk nog een soort zwerver. Jij nu niet meer.

MARIANNE

Ben ik geen zwerver meer?

PIETER

Het is nu toch anders. Gideon, Suzanne en ik zijn allemaal nog zwervers. En jij was dat ook, en dat is ja, hoe zeg ik dat, het zou hier bijvoorbeeld op zijn minst een rommel kunnen zijn.

MARIANNE

Ik vind het best rommelig. Moet je kijken hoe die tas daar ligt. Het is duidelijk dat 'ie daar niet hoort, toch? Hij ligt daar toch heel onverschillig?

PIETER

Je hoeft niet voor mij nu hier troep te gaan maken. Dat is niet wat ik bedoel.

MARIANNE

Vond je het leuk aan mijn oude kamer dat er bijvoorbeeld een tafeltje van mijn oma stond, en dan daarnaast een stoel van het grof vuil, en dat er gordijnen hingen die ik had gemaakt van jurken en T-shirts?

PIETER

Misschien. Ja, misschien.

MARIANNE

Dat als je wijn op de bank morste, dat er dan niet zo vreselijk veel aan de hand was.

PIETER

Zoiets ja. Ik vraag je natuurlijk niet weer om...

MARIANNE

Als je hier iets zou morsen, hoe zou je dan reageren? Zou je angstig zijn voor mijn reactie?

PIETER

Geen idee.

MARIANNE

Zeg het. Ben je bang?

PIETER

Ik weet het niet.

MARIANNE

Je bent een echte vriend. Dat wil ik tussendoor graag even zeggen. Mag ik je nog iets over dit huis vragen?

PIETER

Natuurlijk. Ik vind dat wel leuk, zo een beetje praten over je huis.

MARIANNE

Vind je het hier vrouwelijk?

PIETER

(denkt na) Ja.

MARIANNE
En waardoor?

PIETER
Nou, op dat kastje zie ik lippenstift, aan de deurkruk hangt een diadeem en toen ik net binnenkwam, zag ik bij de kapstok een witte jurk.

MARIANNE
Oh ja. Nee, nee je snapt het niet. Als je die dingen die je nu noemt allemaal wegdenkt... vind je het dan nog steeds vrouwelijk?

PIETER
Dus als ik doe alsof ik de lippenstift, de diadeem en de witte jurk niet zie, dan wil jij weten of het ook dan hier vrouwelijk is?

MARIANNE
Ja.

PIETER
Dat vind ik wel moeilijk. Want dan zie ik een tafel, een kast, een stoel, een televisie.

(...)